

„ÎNTÂMPLARE” SAU PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU ? [Dr. E. Doenges]

FRAȚII CARE SE ROAGĂ (I)

Într-o familie bogată au murit tatăl și mama, lăsând în urmă, printre copiii și unul care încă nu era major, pe nume Iulius.

Cât timp acesta a fost sub îndrumarea tutorelui, era cuminte și cumsecade ; dar în 21-lea an, pe când era în armată, a ajuns pe mâna unor camarazi răi, care l-au inițiat în toate lucrurile rele care se săvârșesc adesea între soldați, în ciuda disciplinei aspre și a controalelor.

A devenit un băutor și pentru că era bogat, bea vin cu camarazii lui ; și o sumă din averea lui, pe care tutorele nu mai putea să i-o rețină, i s-a scurs printre degete și nu avea s-o mai vadă niciodată.

Rugămintele și avertismentele din partea neamurilor sale nu au avut nici un efect asupra lui.

Chiar și când i s-a făcut rost de o slujbă plăcută în afacerea unei fabrici, pentru a învăța partea practică, astfel ca să poată cândva, cu restul de bani să participe la o asemenea afacere, el tot la vale a mers.

În cele din urmă s-a vânturat prin toate țările încoace și încolo și ce aflau neamurile lui din când în când despre el, era că umbla ca un vagabond, îmbrăcat în

zdrențe, nenorocit și decăzut se dădea mereu pradă groaznicului viciu al băuturii. Nu s-a mai întors în patria lui.

Au trecut mulți ani. Despre Iulius nu s-a mai auzit nimic, decât că frații lui credincioși se roagă mult pentru el, dar în aparență fără succes.

Deodată unul dintre ei a primit o scrisoare de la o sora-șefă a unui spital dintr-o localitate apropiată.

Ea scria : „Avem aici un bolnav pe nume Iulius. El a avut tifos. A venit foarte distrus în spitalul nostru.

Dar acum este sănătos și trebuie externat ; dar încă îi este imposibil să lucreze. Mai are nevoie de îngrijire, căci este foarte slăbit. El spune că ar avea rude bogate, care îl vor primi. Mă adresez dumneavoastră cu întrebarea : dacă vreți să-l preluați pe fratele dumneavoastră ?”

Sora este consternată ; în ce hal va fi arătând fratele ei ? Ce va spune soțul ei, care are o funcție importantă ? Indiferent ; ea trebuie să-l primească. Domnul l-a pus pe fratele ei la picioarele ei.

Ea a mers cu scrisoarea la soțul ei. „Ce vrei să faci ?” „O, trebuie să-l primim.” „Bineînțeles că trebuie să-l primim !” - a răspuns el ... [Continuarea în numărul viitor | Preluare din cartea : „Întâmplare” sau Providența Lui Dumnezeu ? | O culegere de povestiri din viață | Editat de Dr. E. Doenges, Darmstadt | Editura : Frații Doenges din Dillenburg | Tipografia: A. Richter, Dillenburg]

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII	
DUMINICA	9 - 12 18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

**„Să trăiești în pace, și pacea să fie
ca casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6**

ANUL XI, NR. 491

06 APRILIE 2025

Foaia Creștinului

- Editorial
- Lumini peste veacuri (II)
- Cum pot fi mântuit ?
- Frații care se roagă (IV)

„Orice făptură este ca iarba,
și toată strălucirea ei, ca
floarea de pe câmp. Iarba se
usucă, floarea cade, când suflă
vântul Domnului peste ea ...”.

[ISAIA 40 : 6 - 7]

Editorial. *Sub pavilionul patriei (I)*

„Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare.” (Evrei 13 : 14)

Într-o dimineață de iunie din 1871, se apropia de fortăreața Diedenhofen un convoi militar cu suita de comandanți care se întorceau acasă, detașamente convalescente și mici.

Ultima noapte au petrecut-o la Mezières, pe pământ francez; toți se bucurau de întoarcerea acasă, în patrie. În urmă cu 11 luni au ieșit la luptă, dar acum se făcuse pace și inimilor le era dor de acasă.

Vagoanele de tren au început deodată să sară, să se ciocnească, să se clatine, să trosnească. După o smucitură puternică totul s-a liniștit. Trenul deraiase.

Au sărit din vagoane și iată că locomotiva era înțepenită lângă linie, în nisip. Cele trei vagoane din față, pline cu cai și cu soldați de tren, se răsturnaseră.

Zbieretele, loviturile și bătăile demonstau că în aceste vagoane totul era încălcit talmeș-balmeș.

Au fost deschise ușile din partea de sus. Un armăsar alb berber s-a smuls afară din grămadă și stătea nechezând vesel pe grămada haotică de oameni și cai.

După ce a sărit pe terasament, l-a urmat un al doilea cal și astfel unul după altul, cai și oameni, au ajuns în libertate și apoi acasă. Dumnezeu a vegheat și a păzit.

Nu toți cei care sunt în drum spre casă ajung sănătoși acasă. Și S 26 a arborat pavilionul patriei în 22 septembrie 1897. Ce este S 26 ?

Este un torpilor care în acea zi, sub comanda ducelui Friedrich Wilhelm von Mecklenburg trebuia să meargă de la Wilhelmshaven la Kiel, după terminarea antrenamentului de toamnă al flotei, pentru scoaterea din serviciu.

[Continuare pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

Într-o formațiune de divizie, adică șase torpiloare cu o navă de divizie, au ajuns la gura Elbei.

Orice marinar știe ce este puterea 5 - 6 a vântului, simplu spus, este furtună.

Marea era agitată ; valurile abrupte care de multe ori se rostogoleau dintr-o dată din spate, erau periculoase pentru aceste mici ambarcațiuni.

Prin urmare a fost respectată orice precauție. Tot echipajul a îmbrăcat centură de salvare ; cârma era astfel manevrată și mersul motorului era astfel reglat, încât fiecare val în parte să fie pe cât posibil, nedăunător.

Tânărul comandant stătea liniștit și hotărât la postul lui.

Tocmai trecuseră prin fața farului plutitor Elba I, când un val mare crescând abrupt de la pupa, a apucat nava din spate, a aruncat-o de-a curmezișul pe mare și apoi a răsturnat-o (a întors-o).

Era ora zece fără un sfert dimineața.

Ducele Friedrich Wilhelm a fost azvârlit de val de la locul lui de comandă prin deschizătură pe puntea intermediară.

Acolo s-a trezit după un scurt timp din leșin și i-a devenit limpede că el și cei patru oameni care se aflau acolo, nu mai aveau de trăit decât puțin timp.

Căci apa creștea încet în spațiul îngust și vestea limpede, că numai minute mai puteau fi între prizonierii de aici și moarte.

Friedrich Wilhelm s-a rugat atunci cu voce tare Tatălui său ceresc, pentru a se încredința pe sine și pe camarazii lui în mâna harului lui Dumnezeu.

Unul dintre cei patru a reușit în ultima clipă, deoarece nu era îmbrăcat, să se târască afară prin deschizătura îngustă a acestei închisori a morții și să ajungă la

suprafața apei. –

Acesta a fost salvat și a ajuns din primejdia morții și din puhoiul valurilor în patria pământescă. –

Oare a ajuns pe drum și în patria cerească ?

În patria adevărată, cerească nu poate să ajungă decât acela care-L cunoaște pe Tatăl său ceresc ca un copil răscumpărat ; acela merge în Casa Tatălui, unde îl întâmpină aceeași dragoste a lui Dumnezeu, care l-a purtat prin viața pământescă.

Ce serios este acest eveniment, ce dureroasă este pierderea acestui prinț plin de speranțe, loial și altruist !

Dumnezeu procedează minunat în asemenea accidente, cu fiecare om în parte procedează cu desăvârșită dragoste, înțelepciune, dreptate.

Uneori El îi retează timpul de har dintr-odată unui păcătos avertizat de multe ori ; alteori ia un snop copt în hambarul ceresc.

Iar pe alții îi lasă să aibă parte de ocrotire minunată ; pe alții, care nu sunt gata de pocăință și sunt ușuratici, El îi avertizează și îi previne.

El este desăvârșit în tot ceea ce face. Copiii Lui, care-L cunosc ca Tată, văd peste tot dragostea Lui de nedescris și nemărginita lui putere dumnezeiască.

Viața unui copil al lui Dumnezeu trebuie să semene cu o corabie care a ridicat pavilionul patriei.

Oricine îl întâlnește trebuie să recunoască în comportamentul lui, că el călătorește spre patria cerească ...

Unii merg în slavă la Isus, ceilalți merg în chin la satan.

Unde este patria ta ? [Continuarea în numărul viitor. Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui* | V | Georg von Viebahn, BERLIN | 1900 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 142]

Lumini peste veacuri

Volumul II [Petru Popovici]

CAPITOLUL 11

ADONIRAM JUDSON

Apostolul Burmei

Într-o scrisoare lungă, Judson a înștiințat Bordul de Misiune că el și soția au cerut să fie botezați pe baza mărturisirii lor de credință. La fel a făcut și Rice.

Acum nu numai că au rămas fără suport, dar au urmat o mulțime de încercări și ispite.

Compania India de Est a pornit acțiuni împotriva lor, nu-i voia ca misionari, ci le-a cerut imediat să se reîntoarcă în America sau îi vor deporta în Anglia.

Fiind într-o așa situație, misionarii au părăsit Calcuta și s-au dus în sud la Madras, ca de acolo să aleagă un alt câmp de misiune.

Totuși, nu s-au oprit la Madras, ci au debarcat la Port Louis, o insulă a Franței.

Acolo s-au înțeles cu Rice, care în urma tensiunilor avea mari dureri de stomac, ca el să se reîntoarcă în America, să se trateze și totodată să ajute pe bapțiștii americani să organizeze misiunea externă pentru suportul lor financiar.

Din cauza stării de război, nu s-a găsit nici o corabie spre America, dar Rice a găsit una spre San Salvator, de acolo alta spre insulele Bahama și de acolo la Boston.

Judson cu soția au găsit o corabie și au plecat spre Rangoon, Burma, deși li s-a spus că acolo clima nu e sănătoasă, că sărăcia e mare și sunt multe boli, că întunericul păgânismului e nespus și cruzimile fără pereche în lume.

Aceasta a fost pe data de 22 iunie 1813.

Corabia Georgiana era veche și trosnea din toate încheieturile, era murdară încât nu știai unde să te așezi, totuși trebuia să stai jos, căci era legănată rău de valuri.

Pe această corabie, Ana a născut primul lor copil, fără să aibă ajutorul unei moașe sau al unui doctor. Copilul însă era mort.

Pe data de 13 iulie 1813, au ajuns la Rangoon. Felix Carey a venit înaintea lor aici, așa că au tras la locuința lui.

Acolo au întâlnit un negustor englez, care văzându-i, le-a zis să plece îndată înapoi în America, fiindcă viața de misionar în Burma e mult prea grea, budiștii sunt fanatici și nu acceptă religia creștină.

Dar Judson i-a spus că oricare ar fi greutățile, ei au venit să fie misionari.

Nu știa atunci că avea să muncească 15 ore pe zi, timp de șase ani, până să vadă primul convertit... [\(Continuarea va fi în numărul viitor\)](#)

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA? CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „*... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. [Romani 6 : 23]

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. [IOAN 3 : 16]

„Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !”

[Continuare pe pagina 4]